

kan der komme Tilfælde, hvor en Familie vanskeligt kan undvære Understøttelse i en Uge, og i enkelte Kommuner er det da ogsaa saaledes, at Hjælpekassen i Regelen maa træde til og yde Understøttelse for de første 6 Dage. Jeg vil derfor henstille til det Udvalg, som antagelig bliver nedsat om denne Sag, at overveje det Spørgsmaal, om man ikke kunde afskaffe de 6 Dages Ventetid eller i hvert Fald indskrænke den til 2 eller 3 Dage.

De Kontrolbestemmelser, som er foreslaaede i §§ 6—8, er jo ret nye, selv om enkelte af dem i Virkeligheden kun er en Udvidelse af, hvad der staar i Arbejdsløshedskasseloven. Man har sagt, at Kontrollen var for slap, og som jeg før nævned, har vi fra vor Side aldrig indvendt noget imod, at der blev en effektiv Kontrol. Men det er min Mening, at Antallet af de Tilfælde, hvor der har fundet Misbrug Sted, i Virkeligheden er ringe, og det er ligeledes min Opfattelse, hvad der ogsaa er gjort gældende af en Del af Kommissionens Medlemmer, at Arbejdernes indbyrdes Kontrol i Virkeligheden er den bedste Kontrol. Det er heldigvis saaledes blandt Arbejderne, at de ikke i Almindelighed taaler, at en arbejdsløs oppebærer baade Arbejdsløshedsunderstøttelse og Indtægt ved tilfældigt Arbejde. I de fleste Tilfælde, hvor noget saadant opdages, vil Arbejderne selv skride ind, fordi de har Interesse af at værne om Kassernes Renomme. Men at der i § 6 gives Arbejdsløshedsinspektøren Ret til i visse Tilfælde at kunne træffe Bestemmelse om en skærpet Kontrol, kan jeg for mit Vedkommende tiltræde. Den Interesse for og Forstaaelse af Kassernes Virkemaade, som Arbejdsløshedsinspektøren har, borger for, at der ikke fra den Side vil ske Indgreb, som er uberettigede.

I § 7 søger man at udvide Kontrollen ved at give Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningskontorerne en Pligt til at give skriftlig Meddelelse til Arbejdsgiveren, naar en Arbejder faar anvist Arbejde. Det er kun ganske naturligt, at denne Forbindelse kommer i Stand, og det kan ogsaa være rigtigt, at Arbejdsgiverne faar en Pligt til at meddele Arbejdsløshedskasserne, naar de antager en Arbejder udenom Arbejdsanvisningskontoret og uden Arbejdsløshedskassens Medvirken, for at denne Kasse derved kan kontrolere, at denne Mand nu har faaet Arbejde og altsaa ikke skal have Understøttelse. Herom er man enig i Kommissionen. Jeg synes, det er Foranstaltninger, som ingen kan have noget

imod. Derimod indser jeg ikke Nytten af, at Arbejdsgiveren skal anmelde, naar en Arbejder bliver ledig. Dette Spørgsmaal har der været delte Meninger om i Kommissionen. En Del Medlemmer ønskede ingen Bestemmelser herom, andre ønskede meget vidtgaaende Foranstaltninger, og enkelte Medlemmer ønskede at gaa en Mellemvej, og det er denne Mellemvej, jeg kan forstaa, den højtærede Minister er gaaet. Men det fremgik af den Tale, som det ærede Medlem for Skern-Kredsen (Sigurd Berg) holdt, at han ingenlunde er tilfreds med den Bestemmelse, Ministeren har sat ind, men tværtimod ønsker, at Arbejdsgiveren ikke alene skal meddele, naar en Arbejder er afskediget eller har forladt sit Arbejde, men at han ogsaa skal angive Grunden dertil. Det er det, en Del Medlemmer i Kommissionen har ivret meget stærkt imod, og jeg tror ogsaa, det vilde være meget uheldigt, hvis man indførte en saadan Bestemmelse. Jeg ser heller ikke nogen Grund til at indføre den Bestemmelse, som Ministeren har taget med i Lovforslaget, at Arbejdsgiveren skal ifalde en Bøde paa indtil 25 Kr., hvis han ikke opfylder sine Forpligtelser. Det ærede Medlem for Skern-Kredsen vilde have denne Bødestemmelse skærpet og mente, at de 25 Kr. ingenting betød. Det forekommer mig egentlig mærkeligt, at det ærede Medlem, som jo sikkert har den Opfattelse, at Arbejdsgiverne nærer den største Interesse for, at der ikke skal finde Misbrug Sted, ikke har den Tiltro til Arbejdsgiverne; at de, netop for at hindre Misbrug, ved hver eneste Lejlighed vil sende alle de Meddelelser til Arbejdsanvisningskontorerne og Arbejdsløshedskasserne, som de paa nogen Maade kan komme til. Saa vidt mig bekendt, har Arbejdsgiverne og Arbejdsgiverforeningen gjort sig hæderlige Anstrengelser for at opdage de Tilfælde, hvor der har fundet Misbrug Sted. Skal det være nødvendigt ved en Bødestemmelse at tvinge Arbejdsgiverne til at sende Meddelelse derom, vidner det jo om, at deres Interesse for Arbejdsløshedskasserne ikke kan være saa overordentlig stor, og kunde tyde paa, at denne Iver for at afsløre eventuelle Misbrug ikke bundes i Kærlighed til Arbejdsløshedskasserne, men snarere i, at man ønskede at faa et Angrebsvaaben mod de organiserede Arbejdere. Jeg synes derfor, man skulde enes om at lade denne Bødestemmelse udgaa. Jeg har den Tro til Arbejdsgiverne, at de nok vil lade